

Serbest vezin Şiir Yarışması Üçüncüsü

İbrahim ŞAŞMA

Rumuz: Nuricihan

KÖR NEFİSLE HASBİHAL

Ey benim kör nefsim, katran karası nefsim.

Var ki Hümkâr Hacı Bektaş'a, zaman durası nefsim.

Yansaydın yananlarla, erenlerin narından.

Bir katre su içeydin, hoşgörü pınarından...

Kapı kilit bilmezdi, icazet alınmazdı.
Yusuf kör kuyulara, Kenan'da salınmazdı.
Kul eğilmezdi kula, ekâbir bargâhında.
Kalbur suyu tutardı, hoşgörü dergâhında.
Ben değil biz olurdu, her şey bizden olurdu.
Çok haddini bilir ki, özü azdan olurdu.
Kara akı severdi, ak karadan olurdu.
İkisi birbirinde, cümle rengi bulurdu.
Garez yüklü gürüha bir Zülfikar değerdi.
Leyl nehar nazarında, hep boynunu eğdi

Açılırdı kalp gözü, mihmandardı bedene
Bir iğnenin deliği, yol verirdi gidene.
Kibir dağı devrilir, gönül dara dururdu.
Canda ne maraz kalır, ne de yara dururdu.
İnsan burcunda insan, gönderinde muhabbet.
İnsan aşka sürgündü, insan aşka müebbet.
Zemheride yanılmaz, üşünmezdi yaz demi.
Kabil Habil'e kıyıp, utandırmazdı Âdem'i.
Ateş küle dönerdi, gül verir diken dalı,
Saraya çevrilir bir göz izbe, hem de binbir odalı.

Ey benim kör nefsim, dem aşkın sırası nefsim.

Doğum ile ecelin, nedir arası nefsim?

Uğrasaydın Yunus'a; sevi nedir aşk nedir.

Yürek neden pas tutar, yürek neden köhnedir?

En deruna inerdin, miraç yüzü görürdün.
Uğrasaydın Yunus'a gökyüzünde yürürdün.
Çile ağız tadındı, çile şükrün olurdu.
Sen sevgiden kaçsan da, yine seni bulurdu.
Uğrasaydın Yunus'a, sen senden utanırdın.
Gözlerinde yaşamı, yeni baştan tanırdın.
Otuz yedi gül dalı, Madımak'ta yanmazdı.
Kırık saz tozlu rafa, sürgün gibi konmazdı.
Ne İsrâfil sur üfler, ne kıyamet kopardı.
Ne de garez yoluna ne bir âdem sapardı.

İmtihanın büyüktü, aşk ile okunsaydın.
Sen gareze değil de, sevgiye dokunsaydın.
Uğrasaydın Yunus'a, yüzüne aşk üflesin.
Nemrutların yurdunda pas içinde küflesin.
Uğra, kilim çilesi, düğüm düğüm desen ol.
Kalplerin çerperinde serin serin esen ol

Şah-ı Merdan Ali, Dürr-i Yekta Muhammet
İzlerinden yürü ki, uğramasın nedamet.
Uğrasaydın Yunus'a ne bir kirin olurdu
Ölsen bile yaşardın, ölün dirin olurdu

*Ey benim kör nefsim, canın yarası nefsim.
Senin elinde söndü, isli çırası nefsim.
Hiç mi yolun düşmedi, söyle Ahi Evran'a?
Cümle kapın kapalı, dönüp duran devrana*

Kuru ekmek tadı ol, sevdıyla bölünen de.
Sır sen ol -gâib sen, aşıkâr bilinen de.
Tartın olmasın sakın, kardeşlikte sevi de.
Evim deme evine, "cümle canın" evi de.
Kamillik kitabının, girizgâh sayfası ol
Işığa kürek çeken, geminin tayfası ol
Esirgeme kalbini, esirgeme bir hu'yu
Bir çoban çeşmesinden içtiğin serin suyu.
Yağmurun katresini, deli rüzgâr sesini.
Yetim çocuğun özlemi, kalbine busesini.

Geceye mühür vuran, bir çıranın isi ol.
Sen ebedi vaveyla, sessizlerin sesi ol.
Uğra Ahi Evran'a, kâmilliği sor nefsim
Bir katre su iste, ateş nefsim kor nefsim.
Cömertlik mayasıyla, nefsim harcını kardır.
Benim dediğin neyse, cümlelerin hakkı vardır.
Dara dur nefsim dara - aşk ile ayan olsan.
Cümle canın cihanda, ahını duyan olsan
Üç kapıdan üçüne, gir içeri gir nefsim.
İnan ki senden ağır, cismindeki kir nefsim.